

APRODEME. Asociación para la Defensa del Menor

Denuncia Colectiva para la mejora del Sistema de protección de la infancia y la adolescencia

APRODEME es una Asociación de familias (más de 800 en la actualidad) que atraviesan situaciones muy diversas pero con un denominador común: nos sentimos maltratados, los adultos y nuestros hijos, por el actual Sistema de protección de la infancia y la adolescencia.

Después de atender miles de casos constatamos que **las quejas son recurrentes**: “no se nos escucha, interpretan nuestras palabras como quieren...”, “no nos ayudan...”, “nos han quitado a nuestros hijos sin causa justificada...”, “por mucho que hagamos siempre son ellos los que deciden...”, “mi hijo o hija está ahora mucho peor que antes...”, y un largo etcétera.

Con independencia de que muchas veces la administración responsable actúa correctamente, y más allá de errores que después de mucho tiempo y esfuerzos un juez deberá enmendar, denunciarnos que tenemos un Sistema que permite que todo esto pase, generando mucho dolor y sufrimiento innecesarios.

La problemática actual:

El actual sistema de protección del menor es un medio viciado y “kafkiano”, en el que con la excusa de la protección de los niños, se rompe muy a menudo a la familia **separando a los menores de su entorno, la mayoría de veces de forma abusiva y brutal**.

Las situaciones injustas son conocidas por todos, y en numerosas ocasiones los Juzgados sí que las resuelven, pero por desgracia tarde, cuando el niño ya se encuentra ingresado en un Centro, en una familia de acogida, o en cualquier otra situación. En muchos casos, aunque los Tribunales de Justicia dan la razón a **los padres no se puede recuperar al menor** porque ya ha pasado mucho tiempo fuera del seno familiar original.

Esto convierte al sistema en viciado y la situación es grave, ya que deja a la **justicia inoperativa y sin efecto**.

Cuando se produce la retirada de un menor contraria a la Ley, existe un riesgo grave de que por lo absurdo del sistema, el niño nunca vuelva con sus padres.

Por otro lado, muchas veces los tribunales tampoco pueden dictar resoluciones justas, ya que se basan en informes periciales que han realizado los propios técnicos de los servicios sociales, que son meramente ratificados por los equipos psicosociales de juzgados, que apenas ven al menor y a los padres. La justicia se inclina muchas veces a favor de la administración, ya que **los particulares no tienen medios para pleitear en igualdad de condiciones**.

El sistema actual supone demasiadas veces una forma de separación del niño de su familia ante cualquier situación, por mínimo que sea el riesgo, y no de ayuda efectiva para el menor. **Se confunde riesgo y desamparo.** La Administración toma las decisiones unilateralmente, y el particular no tiene medios suficientes para rebatirla en un juzgado (coste de abogados, peritos, psicólogos, etc...), e incluso cuando gana en los tribunales, a veces es demasiado tarde.

No estamos hablando de una problemática exagerada o aislada, pues son **miles los afectados** de forma injusta en toda España por este sistema de protección del menor.

En cierta medida, los actuales servicios sociales se han convertido en herederos de antiguas costumbres, pues siguen retirando niños indiscriminadamente, sin opción real y efectiva de los padres de defenderse.

La Solución

Sin duda hay que **cambiar el sistema.**

Para ello son necesarias acciones legales conjuntas y contundentes, que tengan una repercusión mediática y judicial, lo que hará que los políticos, que hacen las leyes, puedan promover cambios legislativos.

Ya tenemos un precedente, el de las denuncias conjuntas de bebés robados (acción liderada en su momento por el despacho de **Enrique Vila**), que supusieron un terremoto social, y que hicieron que los legisladores cambiasen la ley, los políticos se hayan movilizado en ayuda de las víctimas, y la sociedad se haya concienciado del problema. Queda mucho por hacer, pero al menos las acciones conjuntas demostraron que son la única forma de que “se haga algo”, al margen de publicaciones, manifestaciones, conferencias o acciones individuales.

Entre otras muchas medidas, **pedimos un cambio profundo en el sistema actual**, de manera que no sean los servicios de bienestar social los que deciden desde el principio, sino **que sea un Juez especialista, imparcial y experto, el que tome la decisión inicial de las medidas que se han de adoptar respecto al menor.** Ya se hace así en muchos países de nuestro entorno.

Frente a un exceso de “intervención” pedimos trabajar la “**prevención**”. Frente a la ligereza para “retirar a un menor de su familia” pedimos “**más ayuda a esa familia**”.

Por todo ello **APRODEME** presenta esta **Denuncia Colectiva**, también redactada por **el bufete Enrique Vila**, frente a:

- A) **Fiscalía del Tribunal Superior de Justicia**, planteando el problema y la posible solución, con datos concretos de cientos de casos y de situaciones aberrantes desde un punto de vista administrativo y judicial que se han dado y se siguen dando.
- B) **El Parlamento Europeo**, órgano sin potestad judicial pero con un ámbito político importantísimo, y que puede ser de ayuda para presionar al Estado Español y a cada una de las Comunidades Autónomas para que tome consciencia del problema, y ejecute soluciones.
- C) Al **Defensor del Pueblo**, como garante del cumplimiento de los derechos de todo ciudadano, también de los menores

Barcelona, noviembre de 2017

APRODEME. Asociación para la Defensa del Menor

Denúncia col·lectiva per a la millora del Sistema de protecció de la infància i l'adolescència

APRODEME és una Associació de famílies (més de 800 en l'actualitat) que travessen situacions molt diverses però amb un denominador comú: ens sentim maltractats, els adults i els nostres fills, per l'actual Sistema de protecció de la infància i l'adolescència.

Després d'atendre milers de casos constatem que **les queixes són recurrents**: "no se'ns escolta, interpreten les nostres paraules com volen ...", "no ens ajuden ...", "ens han tret als nostres fills sense causa justificada ...", "per molt que fem sempre són ells els que decideixen ...", "el meu fill o filla està ara molt pitjor que abans ...", i un llarg etcètera.

Amb independència que moltes vegades l'administració responsable actua correctament, i més enllà d'errors que després de molt temps i esforços un jutge haurà de esmenar, denunciem que tenim un Sistema que permet que tot això passi, generant molt de dolor i sofriment innecessaris.

La problemàtica actual:

L'actual sistema de protecció del menor és un mitjà viciat i "kafkià", en què amb l'excusa de la protecció dels infants es trenca molt sovint la família **separant els menors del seu entorn, la majoria de vegades de forma abusiva i brutal**.

Les situacions injustes són conegudes per tots, i en nombroses ocasions els jutjats sí que les resolen, però per desgràcia tard, quan el nen ja es troba ingressat en un Centre, en una família d'acollida, o en qualsevol altra situació. En molts casos, tot i que els Tribunals de Justícia donen la raó **als pares no es pot recuperar al menor** perquè ja ha passat molt de temps fora del si familiar original.

Això converteix al sistema en viciat i la situació és greu ja que deixa a la **justícia inoperativa i sense efecte**.

Quan es produeix la retirada d'un menor contrària a la Llei, hi ha un risc greu que per l'absurd del sistema el nen mai torni amb els seus pares.

D'altra banda, moltes vegades els tribunals tampoc poden dictar resolucions justes, ja que es basen en informes pericials que han realitzat els propis tècnics dels serveis socials, que són merament ratificats pels equips psicossocials de jutjats, que a penes veuen al menor i als pares. La justícia s'inclina moltes vegades a favor de l'administració, ja que els **particulars no tenen mitjans per pledejar en igualtat de condicions**.

El sistema actual suposa massa vegades una forma de separació del nen de la seva família davant de qualsevol situació, per mínim que sigui el risc i no d'ajuda efectiva per al menor. **Es confon risc i desemparament.** L'Administració pren les decisions unilateralment i el particular no té mitjans suficients per rebatre-ho en un jutjat (cost d'advocats, perit,s psicòlegs, etc ...), i fins i tot quan guanya en els tribunals de vegades és massa tard.

No estem parlant d'una problemàtica exagerada o aïllada, ja que són **milers els afectats** de manera injusta a tota Espanya per aquest Sistema de protecció del menor.

En certa mesura, els actuals serveis socials s'han convertit en hereus d'antics costums, ja que segueixen retirant nens indiscriminadament sense opció real i efectiva dels pares de defensar-se.

La Solució

Sens dubte **cal canviar el sistema.**

Per això són necessàries accions legals conjuntes i contundents, que tinguin una repercussió mediàtica i judicial, el que farà que els polítics que fan les lleis puguin promoure canvis legislatius.

Ja tenim un precedent, el de les denúncies conjuntes de nadons robats (acció liderada en el seu moment pel despatx d'**Enrique Vila**) que van suposar un terratrèmol social i que van fer que els legisladors canviessin la llei, els polítics s'hagin mobilitzat en ajuda de les víctimes i la societat s'hagi conscienciat del problema. Queda molt per fer, però almenys les accions conjuntes van demostrar que són l'única manera que "es faci alguna cosa" al marge de publicacions, manifestacions, conferències o accions individuals.

Entre moltes altres mesures **demanem un canvi profund en el sistema actual**, de manera que no siguin els serveis de benestar social els que decideixen des del principi, sinó **que sigui un jutge especialista imparcial i expert el que prengui la decisió inicial de les mesures que s'han d'adoptar respecte al menor.** Ja es fa així en molts països del nostre entorn.

Davant d'un excés de "intervenció" demanem treballar la "**prevenció**". Enfront de la lleugeresa per "retirar a un menor de la seva família", demanem "**més ajuda a aquesta família**".

Per tot això **APRODEME** presenta aquesta **Denúncia Col·lectiva**, també redactada pel **bufet Enrique Vila**, davant de:

- A) **Fiscalia del Tribunal Superior de Justícia**, plantejant el problema i la possible solució, amb dades concretes de centenars de casos i de situacions aberrants des d'un punt de vista administratiu i judicial, que s'han donat i es segueixen donant.
- B) **El Parlament Europeu**, òrgan sense potestat judicial però amb un àmbit polític importantíssim i que pot ser d'ajuda per pressionar l'Estat Espanyol i a cadascuna de les Comunitats Autònomes perquè prengui consciència del problema i executi solucions.
- C) **El Síndic de Greuges**, com a garant del compliment dels drets de tot ciutadà, també dels menors

Barcelona, novembre de 2017